

‘Nico – I couldn’t resist seeing what a little more highlighting would do for this 104. I hope you won’t mind my presuming to do so. In any case it is a beauty of a painting and a superb background! Bob’.

Na een brief van Bob waarin hij meldde, dat hij ernstig ziek was, heb ik helaas nooit meer iets van hem vernomen.

De relatie met de Luchtmacht ging zover, dat ik op den duur zonder begeleiding langs de startbaan mocht lopen om startende en landende vliegtuigen te fotograferen. Ik wist waar ik me aan moest houden in verband met de veiligheid en mocht ook het hele vliegveld rondrijden. Begrijpelijkerwijs kan zo iets tegenwoordig niet meer en dat is jammer.

Hoe maak ik mijn kinderen luchtvaarthouder? Jan beklimt een Grumman Tracker in het Militaire Luchtvaart Museum in Soesterberg

How do I make my children air-minded? Jan climbing a Grumman Tracker in the Military Luchtvaart Museum at Soesterberg

After receiving a letter from Bob in which he said he was seriously ill, I unfortunately never heard from him again.

The relationship with the Airforce deepened to such an extent, that in due course I was allowed to walk along the runway without a guide and take pictures of aircraft taking off and landing. Being familiar with the safety rules, I had permission to drive all over the field. It is sad that this is not possible anymore nowadays, though understandable.

In 1980 I became a member of the 320-society for ex- and active serving personnel of VSQ 320 (aircraft squadron). On the occasion of the squadron’s 40th anniversary, I made three paintings: North American B-25 Mitchells, Lockheed Hudsons and a Lockheed Harpoon. I donated these to the squadron during the anniversary festivities. One of the guests was HRH Prince Bernhard, with whom I had a short chat, but just when he asked me to tell a bit more about my work, someone broke in on our conversation with his own story. The Prince was visibly disturbed and unfortunately there was no opportunity to see each other again afterwards. In 1985, on the occasion of the 45th anniversary of VSQ 320, I was again invited but this time I was asked to organise an exhibition. Jan and Ad went with us and they enjoyed themselves all day. Together with the children of airbase personnel, they were allowed to ride many trips on a crash tender. At the end of the day, we expected to meet the boys again, but we were wrong. While all visitors were leaving the airbase, Jan and Ad were nowhere to be seen. We felt the ground

Paleis Soestdijk, 2 juni 1980.

Hooggeroete Jan Pieters,

Heel veel dank voor Uw hartelijke brief van de 24ste mei. Ik heb het zeer op prijs gesteld dat U mij naar aanleiding van onze ontmoeting de dag tevoren hebt geschreven. Uw woorden hebben mij goed gedaan.

*Met hartelijke groeten aan
U beiden, en beide vrouwen.*

Prins der Nederlanden.

Brief van ZKH Prins
Bernhard

Letter from HRH Prince
Bernhard

Kennis maken met
ZKH Prins Bernhard

Meeting HRH
Prince Bernhard

In 1980 ben ik lid geworden van de 320-vereniging van oud- en actief dienend personeel van VSQ 320. Ter gelegenheid van het 40-jarig bestaan van het squadron heb ik drie schilderijen gemaakt: North American B-25 Mitchells, Lockheed Hudsons en een Lockheed Harpoon. Deze heb ik aangeboden aan het squadron tijdens de jubileumviering op Vliegkamp Valkenburg. Tot de gasten behoorde ook ZKH Prins Bernhard, met wie ik persoonlijk kennis heb gemaakt. We raakten in gesprek, maar toen hij mij wat meer wilde vragen, kreeg hij daar geen kans voor, omdat iemand er tussenin kwam met zijn verhaal. De Prins was zichtbaar verstoord, maar jammer genoeg was er daarna geen gelegenheid meer om hem verder te spreken.

under our feet sink, although airbase personnel joined the search. They were found at last in the fire brigade's canteen watching videos together with the other children. At that moment we were the happiest parents in the world. We had a similar experience some years later, when we lost sight of our daughters Maria and Monica in Rotterdam, luckily only for just a short while.

In 1985 werd ik gevraagd om te exposeren t.g.v. het 45-jarig jubileum van VSQ 320. Jan en Ad hebben we toen meegenomen en die hebben zich die dag niet verveeld. Samen met kinderen van personeel van de vliegekampbrandweer hebben ze ritjes meegereden met een crashtender. Na afloop van het feest dachten we ze wel te treffen, maar daar vergisten we ons in. Terwijl de menigte het vliegekamp verliet, bleven wij achter zonder Jan en Ad. Dan voel je de grond onder je voeten weg zinken, maar personeel van het kamp heeft meegeholpen met zoeken. Tenslotte vonden we ze in de kantine van de brandweer, waar ze met de andere kinderen videotjes zaten te kijken. Op zo'n moment voel je je de gelukkigste ouders ter wereld. We hadden een soortgelijke ervaring toen we een paar jaar later ook onze dochters Maria en Monica in Rotterdam een korte tijd uit het oog verloren waren.

DE AANLOOP NAAR KUNSTENAAR ALS BEROEP

Op 13 januari 1981 is Maria geboren en op 11 maart 1982 Monica.

Gaandeweg verkocht ik meer schilderijen en kreeg ik opdrachten vanuit de Amerikaanse gemeenschap op Soesterberg en ik werd erelid van het jaar 1981. Major Steve Kleid stimuleerde mij om ook schilderijen te maken voor de Giftshop op Camp New Amsterdam. Hij bleef erbij, dat ik van het schilderen mijn beroep zou kunnen maken en dat idee trok me erg aan. Het leek me verstandig om dan ook in een kunstgalerie mijn werk te laten zien. In de Gouden Gids vond ik, na veel zoeken, Galerie 16B in Bilthoven en ik ging daar op goed geluk naar toe. De eigenaar, Dolf Rademakers, een rasechte Utrechter, was voordien vertegenwoordiger in sanitair. Ik liet hem een schilderij zien van Grumman Trackers op het vliegdek van Hr.Ms. Karel Doorman. Hij vond de lucht echter 'veuls te blauw', "Dat verkoopt niet", zei hij. Toch heb ik dat schilderij verkocht aan Jan Toorenaar, directeur van heliveld 'De Kooy' bij Den Helder.

Dolf wilde mij wel opdrachten geven voor auto- en motorraces, omdat volgens hem 'die jonge gáasten', daar wel belangstelling voor zouden hebben. Dolf was niet ongevoelig voor 'sfeertjes' zoals hij dat noemde en ik heb voor hem negen schilderijen gemaakt waar hij zelf de doeken voor leverde. Een Tamiya-model van een rally Datsun was de basis voor een schilderij van de rally Parijs-Dakar. Een ander doek was van een motorrace op de Nürburgring, maar ik twijfelde een beetje aan het

BECOMING A PROFESSIONAL ARTIST: A FIRST START

On January 13th 1981 Maria was born and on March 11th 1982 Monica.

Gradually more paintings were being sold; I got commissions from the American society at Soesterberg and had been made honorary member for the year 1981. Major Steve Kleid advised me to create paintings for the gift shop of Camp New Amsterdam. He kept assuring me, that I could earn a living as a professional painter and, to be honest, that was exactly what I wanted to hear. I found the address of an art gallery in the telephone directory: Galerie 16B in Bilthoven and was met by the owner, Dolf Rademakers, a genuine 'Utrechter' and former sales representative in the sanitation sector. I showed him a painting of Grumman Trackers on the flight deck of Hr.Ms. Karel Doorman, but he considered the sky 'Veuls te blauw' (much too blue), "That won't sell", he said. Yet I did sell it later on to Jan Toorenaar, managing director of heli-airport 'De Kooy' at Den Helder. Dolf was not unwilling to commission paintings of car and motor races, because he assumed 'those youngsters' would be interested. He was not insensitive to 'spheres', as he called it and eventually I made nine paintings for his gallery for which purpose he delivered the canvasses. A Tamiya model of a rally Datsun was

Veuls te blauw'

'Much too blue'

De beste manier om een kunstwerk te beschouwen; Ad bij het schilderij Motorrace op de Nürburgring

The best way to contemplate an artwork; Ad musing on the painting Motorrace at the Nürburgring

Het schilderij Volharding 12

Painting of the Volharding 12

effect van het publiek op de achtergrond. Toen ik onze Jan, toen 5 jaar, vroeg wat hij dacht dat het was, zei hij zonder aarzelen: "Kindjes!" Ik was gerustgesteld.

Dolf hoopte mij onder contract te krijgen en dat zei hij ook onomwonden, maar daar ben ik niet op ingegaan. Incidenteel heb ik later wat werk verkocht via verschillende kunsthandels, maar ik had een vervelende ervaring met een notabene gerenommeerde kunstgalerie. Het schilderij Volharding 12 was in consignatie gegeven en pas na herhaaldelijk aandringen, vernam ik dat het was verkocht. De koper zou in termijnen betalen en dan zou ik aan het eind het hele bedrag op mijn rekening gestort krijgen. Ik heb nooit een cent ontvangen...

Gerrie en ik hebben de inkomsten van opdrachten van Galerie 16B en andere verkopen afgewogen tegen mijn maandsalaris bij Educaboek. Dat ontliiep elkaar niet veel en we meenden dat het verantwoord was, om de stap te wagen en voor mezelf te beginnen. Een voorstel van

the starting point for a painting of the Paris-Dakar rally. One other canvas showed a motor race on the Nürburgring but I had doubts about the way I had painted the public in the background. When I asked Jan, then 5 years old, what he thought it was, he said without hesitation: "Kindjes" (little children). I was relieved. Dolf tried to contract me - he was quite open about that - but I did not give in.

Gerrie and I compared the income of commissions from Galerie 16B and sales with my monthly salary at Educaboek. These did not differ much and we thought it justified to take the step towards painting as a profession. A proposal to work half time for Educaboek was rejected. After ample consultation, Gerrie and I decided I'd resign but not after careful reflection and a novena in honour of St. Joseph, the workmen's patron saint. I would never have taken the risk without Gerrie's wholehearted consent. Our children were still young, "...so now or never", she said. The last weeks at Educaboek were exciting because of the prospect of becoming independent. Strolls at lunch time around the business area of Culemborg yielded enough